

อันเตवासีก

"คุณกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุอยู่ประพาศิพรหมจรรย์นี้
อันไม่มีอันเตवासีก ไม่มีอาจารย์ คุณกรภิกษุทั้งหลาย
ภิกษุยังมีอันเตवासีก ยังมีอาจารย์ อยู่เป็นทุกข์ ไม่สำราญ
ส่วนภิกษุไม่มีอันเตवासีก ไม่มีอาจารย์ อยู่เป็นสุข สำราญ"

ให้เปล่า

พระอาจารย์เรวตะ

ประธานกัมมัฏฐานาจริยะ วัดพะเอ้า ตอเยะ
อัยยา(แม่ชี) จิตรญาณีแปลจาก The Disciple Within

อ้นเตवासีก

พระอาจารย์เรวตะ

ประธานกัมมัฏฐานาจารย์ยะ วัดพะเอ้า ตอยะ

อัยยา(แม่ชี) จิตรญาณิ แปลจาก The Disciple Within

ขอขอบใจแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

อ้นเตवासีก

สัพพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
ให้เปล่า

ผู้รจนานุญาตให้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้แจกเป็นธรรมทานได้
โดยไม่ต้องขออนุญาต
แต่ห้ามเปลี่ยนแปลงสิ่งใดโดยไม่ได้รับอนุญาต ห้ามคัดลอก ตัดต่อ
ห้ามพิมพ์จำหน่าย
และไม่อนุญาตให้นำไปจดทะเบียนลิขสิทธิ์

๑๕ เมษายน ๒๕๕๕

คำอุทิศของพระอาจารย์เรวตะ

แด่โยมบิดาคคุณพ่อสา ธน(ทวี บุญพิทักษ์) และโยมมารดาคุณแม่เมื่อยะ จິง
ผู้เริ่มแนะนำอาตมาสู่พิภพนี้
และทนุถนอมเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่

สหพทาน์ ธรรมทาน์ ชีนาติ
การให้ธรรมเป็นทานย่อมชนะการให้ทั้งปวง
พ.ศ.(แปล) ๒๕/๓๔/๕๒.

คำอุทิศของแม่ชีจิตรวาณี

ถวายเป็นพระพุทธรูปบูชาแด่พระบรมศาสดาผู้เป็นสรวงอันเกษมสูงสุด

ถวายเป็นอุปัชฌายบูชาแด่ Sayadaw U Kundadhana

ผู้ให้แนะนำให้สมาทานศีล ๑๐ แนวนั้นและให้เพียรแปลหนังสือของพะเอ้า ตอยะ

ด้วยคำสั่งว่า "Try to help your country".

ถวายเป็นอาจารย์บูชาแด่ Sayadaw U Revata

ผู้คงคามด้วยศีล สมาธิ ปัญญา และทุ่มเทสุดกำลังกาย กำลังปัญญาให้ศิษย์นานาชาติ

ได้เจริญอริยอัฏฐังคิกมรรคเพื่อบรรลุความสุข ประณีต เย็นในปัจจุบันชาตินี้

น้อมบูชาคุณพ่อลาโก เสตะจันทน์ คุณแม่เนียร จารุบุญย์ และคุณย่าชอล เอกฉิน

ผู้มีอุปการคุณสูงสุดในทางโลก และเป็นพลวปัจจัยให้แม่ชีได้เจริญพระไตรสิกขา

ให้เปล่า

สารบัญ	หน้า
พุทธวันทนา	๐
อันเตवासิก	๑
โลกธรรม ๘ เป็นไหน?	๑
อนันเตวาสิกานาจริยสูตร	๒
สังโยชน์ ๑๐	๔
อุปมาเหมือนเจ้าหนี้	๖
เราแต่ละคนได้สั่งสมหนี้-หนี้กรรม	๗
หนี้ก็คือหนี้ และท่านไม่อาจจะพ้นไปได้	๗
ขึ้นชื่อว่ากรรมเก่า แม้พระพุทธรเจ้าก็ไม่พ้นไปได้	๘
การเจ็บปวดสาหัสที่กลางพระปฤษฎางค์	๘
ความเจ็บป่วยที่พระเศียร	๙
การถ่ายด้วยการลงพระโลหิต	๑๐
ชีวิตเป็นแต่เพียงการตกเป็นหนี้และการชดใช้หนี้	๑๐
พวกเราที่เป็นพระภิกษุกำลังทำอะไรอยู่?	๑๐
วิธีชดใช้หนี้มี ๔ ประการ	๑๑
ทรงได้รับการกล่าวตู่เป็นอันมาก	๑๑
ทศตียโกกาลิกสูตร	๑๑
อาตมาไม่ปรารถนาจะก่อหนี้กรรมใดๆอีก	๑๒
อันเตवासิกหรือกิเลสเป็นเหมือนโรคที่ร้ายแรง...	๑๒
คนที่มีกิเลสก็คือคนที่มีโรค	๑๓
การรักษาเพียงแบบเดียวที่มีคือ...	๑๓
อันเตवासิกกับคุณ	๑๓
กิเลสทำให้เราเป็นทาส	๑๕
ในอดีตชาติหนึ่ง เขาบังเกิดเป็นม้า-ม้าลากเกวียน	๑๖
การข้ามทะเลทรายแห่งวัฏสงสาร	๑๘

ชีวิตที่มีอันเตवासิกคือชีวิตที่ถูกครอบงำโดยนาย	๑๘
ท่านไม่อาจมีแต่สุขโดยไม่มีทุกข์	๒๐
นี่เป็นเพียงทางเดียว	๒๐
คำอำนวยการ	๒๑
ชีวประวัติท่านเรวัตภิกษุ	๒๒

พุทธวันทนา

การถวายอภิวาทแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

พุทฺโธ โปชาย เทเสติ	ทนฺโต โย ทมถาย จ
สมถาย สนฺโต อมฺมํ	ติณฺโณวาทฺ ทรณย จ
นิพฺพุโต นิพฺพานตุ ถาย	ตํ โลกสฺรวณํ นเม

พระบรมศาสดา ผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง ทรงเป็นสรณะอันเกษมสูงสุดแห่งไตรภูมิ ทรงเป็นพระอรหันต์ เมื่อตรัสรู้ จตุราริยสังข์ด้วยพระองค์เองแล้ว และทรงปรารภนาให้สัตว์อื่นที่ควรแก่การตรัสรู้ได้ตรัสรู้ตามพระองค์ เมื่อทรงอบรมพระองค์เองในอินทรี ๖ แล้ว และทรงปรารภนาให้สัตว์อื่นที่ควรแก่การอบรมได้อบรมตามพระองค์ เมื่อทรงบรรลุความเกษมสันติแล้ว และทรงปรารภนาให้สัตว์อื่นที่ควรค่าบรรลุความเกษมสันติได้ตามพระองค์ เมื่อทรงข้ามพากฝั่งมหาสมุทรแห่งวัฏฏสงสารแล้ว และทรงปรารภนาให้สัตว์อื่นที่ควรค่าข้ามฝั่งได้ตามพระองค์ เมื่อทรงดับไฟกิเลสด้วยพระอริยมรรค ๔ แล้ว และทรงปรารภนาให้สัตว์อื่นที่ควรค่าดับไฟกิเลสได้ตามพระองค์ ด้วยพระมหากุณาไม่มีประมาณ ทรงประกาศพระธรรมอันประเสริฐแก่พรหม เทพ และมนุษย์ตลอด ๔๕ พรรษา ข้าพระพุทธเจ้าถวายอภิวาทแด่พระบรมศาสดา พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระมุณีผู้ประเสริฐ ผู้เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดแห่งไตรภูมิ ข้าพระพุทธเจ้าถวายอภิวาททั้งกาย วาจา และใจ โดยความนอบน้อมสูงสุดด้วยอัญชลี

ขออำนาจพรให้ความปรารถนาอันประเสริฐของสรรพสัตว์ทั้งปวงจงบรรลุ

ขออำนาจพรให้สรรพสัตว์ทั้งปวงจงมีแต่ความสุขกายสุขใจ

ภิกขุเวทตะ

ศุภณฺยปฏิบัติธรรมนานาชาติพะเจ้า ตอยะ หมอละเหมียง รัจฉมณฺญ เมียนมาร์

อ้นเตवासิก

พระธรรมเทศนาที่อาตมากำลังจะแสดงนี้มีบาทฐานมาจากอ้นเตवासิกสูตรแห่งสังยุตตนิกาย อ้นเตवासิกหมายถึง "ศิษย์ผู้อยู่ในสำนัก"² หากว่าเราใส่ "อ้นเตवासิก" ลงในโลกธรรม ๘ ธรรมข้อใดจึงจะควร ท่านทราบไหมว่า **โลกธรรม ๘ เป็นไหน?** โลกธรรม ๘ คือ ธรรมที่ครอบงำสัตว์โลก และสัตว์โลกก็เ็นไปตามมัน มี ๘ อย่างคือมีลาภและไม่มีลาภ มียศและไม่มียศ นินทาและสรรเสริญ สุขและทุกข์³

หากว่าเราใส่อ้นเตवासิกลงในธรรมคู่หนึ่งแห่งโลกธรรม ๘ อ้นเตवासิกควรรวมอยู่ในข้อ "ความมียศและไม่มียศ" ความมียศและไม่มียศมีความหมายรวมถึงการมีบิรवारมากและการไม่มีบิรवार ครูมีลูกศิษย์ ภิกษุมีอ้นเตवासิก ลูกศิษย์และอ้นเตवासิกเป็นบิรवारของพวกเขา หากว่าพวกเขามีลูกศิษย์และอ้นเตवासิกเป็นอันมากพวกเขาก็จะยินดียิ่ง แล้วท่านล่ะ? ทุกท่านปรารถนาที่จะมีลูกศิษย์

¹ ส.สพ.(แปล) ๑๘/๒๓๖-๗/๑๔๐-๑. ตติยปณณาสกั นวปฺราณเวรรค ๕. อ้นเตवासิกานาจริยสูตร ๖. และอรรถกถาเล่ม ๒๘ หน้า ๒๘๕. อรรถกถาอ้นเตवासิกสูตรที่ ๖.
² พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ หน้า ๕๓๓. พระพรหมคุณาภรณ์. สำนักพิมพ์จันทรพิณ กรุงเทพฯ ๒๕๕๑.
³ พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ (อ้างแล้ว) หน้า ๓๕๒.

มากมายมิใช่หรือ? อันเตवासิกในที่นี้หมายถึง"ศิษย์ผู้อยู่ในสำนัก" ท่านคิดว่าดีไหมในการที่จะมีศิษย์อยู่ในสำนัก? ท่านจะตอบว่าอย่างไร? อาตมาทราบว่า ดีหรือไม่ดีในการที่มีลูกศิษย์อยู่ในสำนัก เพราะว่าอาตมามีอันเตवासิก อาตมามีความรู้สึกว่า พวกท่านส่วนมากที่นี้ในคินนี้ย่อมปรารถนาที่จะมีลูกศิษย์อยู่ในสำนัก หรือมีลูกศิษย์ใกล้เคียง เมื่อพระบรมศาสดาตรัสถึงอันเตवासิก พระองค์ทรงหมายถึงการมีบริวารมากและการไม่มีบริวารละหรือ? เราต้องพิจารณาความข้อนี้อย่างลึกซึ้ง คินนี้อาตมาจะแบ่งปันให้ท่านทราบว่า โดยที่แท้ พระบรมศาสดาทรงหมายถึงสิ่งใด? อาตมาให้สัญญาแก่ท่านว่า พระธรรมนี้จะเปิดจักษุของท่านและทำให้ท่านคิดอย่างลึกซึ้งและจริงจังในพระธรรมที่พระบรมศาสดาตรัสสอนแก่เรา

พระธรรมนี้อุดมยิ่งในสาระ อาตมาจะเริ่มด้วยการสวดพระคาถาที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสในอนันเตवासิกานาจริยสูตร ดังนี้

*"อนนเตवासิกมิตํ ภิกขเว พรหมจรรย์ วุสสตี อนาจริยกํ ฯ
 สาธุเตवासิกิโก ภิกขเว ภิกขุ สาจริยโก ทุกขํ น ผาสุ วิหระตี
 อนนเตवासิกิโก ภิกขเว ภิกขุ อนาจริยโก สุขํ ผาสุ วิหระตี ฯ"*¹

"ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุอยู่ประพฤติพรหมจรรย์นี้ อันไม่มีอันเตवासิก ไม่มีอาจารย์ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุยังมีอันเตवासิก ยังมีอาจารย์ อยู่เป็นทุกข์ ไม่สำราญ

*ส่วนภิกษุไม่มีอันเตवासิก ไม่มีอาจารย์ อยู่เป็นสุขสำราญ"*²

นั่นคือความที่พระบรมศาสดาตรัสเตือนด้วยพระเมตตาคูณ และพระมหากรุณาคุณอันเปี่ยมล้น ความที่พระบรมศาสดาตรัสว่า

¹ ส.สพ.(บาลี) ๑๘/๒๓๖-๓/๑๓๐-๑.

² ส.สพ. (แปล) ๑๘/๒๓๖-๒๓๗/๑๔๐-๑๔๑.อนันเตवासิกานาจริยสูตร

เราควรประพฤติพรหมจรรย์โดยไม่มีอันเตवासิก ไม่มีอาจารย์ นี่ทำให้ท่านสงสัยมากหรือไม่? ความข้อนี้หมายถึงอะไร? เป็นการยากที่จะเข้าใจได้ทันทีว่าพระบรมศาสดาทรงหมายถึงอะไร? ข้างหน้าคงจะจริง ๆ ท่านโปรดฟังข่าวว่าพระบรมศาสดาตรัสไว้อย่างไร?

"... ภิกษุอยู่ประพฤติพรหมจรรย์นี้ อันไม่มีอันเตवासิก ไม่มีอาจารย์ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุยังมีอันเตवासิก ยังมีอาจารย์ อยู่เป็นทุกข์ ไม่สำราญ

ส่วนภิกษุไม่มีอันเตवासิกไม่มีอาจารย์ อยู่เป็นสุขสำราญ"

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ในอีกพระสูตรหนึ่งว่า

"ความเป็นผู้มีมิตรดี มีเพื่อนดี และมีสหายนดี เป็นพรหมจรรย์ทั้งสิ้นทีเดียวในการที่จะหลุดพ้นจากทุกข์แห่งวัฏฏสงสาร อันหม่นหมองอยู่ราวกะบังหน้ลม"

เมื่อเปรียบเทียบกับความที่พระบรมศาสดาตรัสว่า *"ภิกษุไม่มีอันเตवासิก ไม่มีอาจารย์ อยู่เป็นสุขสำราญ"* ดูประหนึ่งว่า คำตรัส ๒ สูตรนี้แย้งกัน นี่เป็นสิ่งที่น่าฉงน มิใช่หรือ?

ดังนั้น เราต้องหาว่า ที่แท้แล้ว ความที่พระบรมศาสดาตรัสถึง "อันเตवासิกและอาจารย์" นั้น ทรงหมายถึงสิ่งใด? เราต้องหาและต้องเห็นว่า เรากำลังดำรงชีวิตในรูปแบบใด นี่เป็นเวลาที่เราจะได้พิจารณาว่า เรากำลังเป็นอยู่อย่างไร?และเรามีจิตเช่นใด?

ในวาระที่คินนี้เป็นวันสงฆ์ท้ายปีเก่าพ.ศ. ๒๕๕๐ อาตมา รู้สึกว่า นี่เป็นวาระที่เหมาะสมที่สุดที่จะใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งในความข้อนี้ ด้วยเหตุนี้ อาตมาจึงปรารถนาที่จะแสดงพระธรรมเทศนานี้ในคินนี้

ณ เวลานั้น ในจิตของสรรพสัตว์มีกิเลส คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง อีกทั้งความริษยา ความตระหนี่ และมานะ เราแต่ละคนล้วนมีกิเลสเหล่านี้ เมื่อใดที่เราเห็นสิ่งที่เราคิดว่าน่าปรารถนามากหรือไม่น่าปรารถนาก็ตาม อกุศลธรรมลามกที่ผูกมัดเราไว้ เช่น **สังโยชน์**(ธรรมที่มัดสัตว์ไว้กับทุกข์ มี ๑๐ อย่าง คือ โอรัมภาคิยสังโยชน์หรือสังโยชน์เบื้องต่ำ ๕ ได้แก่ ๑)สักกายทิฏฐิ ความเห็นว่าเป็นตัวของตน ๒)วิจิกิจฉา ความลังเลสงสัย ๓)สีลัพพตปรามาส ความถือมั่นศีลและวัตรที่งมงาย ๔)กามราคะ ความติดใจในกามคุณ ๕)ปฏิฆะ ความกระทบกระทั่งในใจ และอุทถังภาคิยสังโยชน์หรือสังโยชน์เบื้องสูง ๕ ได้แก่ ๖)รูปราคะ ความติดใจในรูปฌานอันประณีต ๗)อรูปราคะ ความติดใจในอรูปรฌาน ๘)มานะ ความถือว่าตัวเป็นนั่นเป็นนี่ ๙)อุทธัจจะ ความฟุ้งซ่าน ๑๐)อวิชชา ความไม่รู้ อริยสังข์^๑)^๑ จะเกิดขึ้นในจิต โดยประสาทรับรู้ของเรา ความจำของเรา สัญญาของเรา และความรู้สึกของเราจะว่าูนมากและปลุกเร้าอกุศลให้เกิดขึ้น กิเลสเหล่านี้อยู่ในจิตของเรา พระบรมศาสดาตรัสเรียกกิเลสเหล่านี้ว่า"อันทเวาสิก" เพราะอยู่ในจิตของเรา

พระบรมศาสดาตรัสว่า ผู้ที่มีอันทเวาสิกเช่นนั้นย่อมอยู่เป็นทุกข์ ไม่สำราญ อีกทั้งความโลภ ความโกรธ ความหลง ความริษยา ความตระหนี่ และมานะ ที่ตรัสเรียกว่าอันทเวาสิก

¹ พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ หน้า ๔๑๘,๔๕๑,๕๑๙. พระพรหมคุณาภรณ์. สำนักพิมพ์จันทบุรีเพ็ญกรุงทพฯ ๒๕๕๑.

ครอบงำและบงการเราผ่านประสาทรับรู้ ด้วยเหตุนี้ พระบรมศาสดาจึงได้ตรัสว่า หากเรามีอันทเวาสิกและอาจารย์เช่นนั้น เขาย่อมไม่อาจอยู่เป็นสุขสำราญ

ท่านจะเลือกอย่างไรระหว่างการมีทรัพย์สินมากหรือการไม่มีทรัพย์สิน? ท่านย่อมปรารถนาการมีทรัพย์สินมากเป็นธรรมดา ในทำนองเดียวกัน หากท่านต้องเลือกระหว่างการมีบิรवारมากหรือการมีบิรवारเพียงน้อยนิด ท่านย่อมเลือกที่จะมีบิรवारมากมิใช่หรือ? หากว่าท่านต้องเลือกระหว่างคำสรรเสริญหรือการนิินทา ความร่ำรวยหรือยากจน อาตมาแน่ใจว่า ท่านย่อมเลือกแต่สิ่งที่น่ายินดี ไม่มีผู้ใดปรารถนาสิ่งที่ไม่ดี แม้คนเราจะปรารถนาการมียศ เขาย่อมไม่ปรารถนาการเสื่อมยศ

แต่ไม่ว่าเราจะปรารถนาหรือไม่ก็ตาม โลกธรรม ๘ ก็ไล่ตามมนุษย์เราไปตลอด และในทำนองเดียวกัน มนุษย์ก็ติดตามโลกธรรม ๘ อยู่เป็นนิจ และไม่ว่าจะเป็นที่ไหนหรือเมื่อใดก็ตามที่ธรรมคู่ตรงข้าม ได้แก่ ความร่ำรวยและยากจน การมีบิรवारมากและไม่มีบิรवार คำสรรเสริญและการนิินทา ปรากฏขึ้น ธรรมคู่ตรงข้ามซึ่งเป็นความสุขและทุกข์ก็จะเกิดตามมานั้นเป็นเพราะเรามีนายคืออันทเวาสิก แม้ว่าเราจะเป็นสุข เมื่อเราได้รับสิ่งที่น่ายินดี คือ ความร่ำรวย เกียรติยศ และชื่อเสียง แต่พอเราได้รับธรรมคู่ตรงข้าม เราก็เป็นทุกข์มาก ถ้ามีสุขก็ย่อมมีทุกข์(เพราะเป็นธรรมคู่กัน) ถ้าท่านปรารถนาที่จะได้รับความสุข ท่านก็ต้องเตรียมตัวไว้สำหรับการได้รับความทุกข์ด้วย นั่นเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ด้วยยังมีอันทเวาสิก ดังนั้น ผู้ใดที่มี

นายคืออันเตवासีก เขาจะไม่อาจอยู่เป็นสุขได้ แต่ยอมอยู่เป็นทุกข์ ไม่สำราญ

กล่าวให้ชัดมากขึ้นก็คือ การมีกิเลสเป็นเสมือนการเพียบแป้วด้วยหนี่ ดังนั้น ภาภกอรปด้วยกิเลสคือภพที่เต็มไปด้วยหนี่ ท่านยอมจะตกอยู่ในความกลัวทันทีที่เจ้าหนี่มาหาและสั่งให้ท่านชดใช้หนี่ การมีควมโลภนั้นเหมือนกันมากกับการมีหนี่ล้นพันตัว ตราบใดที่ท่านยังไม่กำจัดควมโลภออกไปจากตัว ท่านจะยังคงมีหนี่ค้างชำระ **อุปมาเหมือนเจ้าหนี่**ผู้ตามมาจากทวงหนี่จากลูกหนี่ ฉันทใด กิเลสก็เรียกให้ท่านชดใช้หนี่ที่ท่านติดไว้ ฉันทนั้น

"ฉันทอยากได้ของเหล่านั้นเหลือเกิน!"-นั่นเป็นคำสั่ง(ของกิเลส)ให้ชดใช้หนี่ "ไอ้ ฉันทจะทนุถนอมของเหล่านั้นอย่างไรดี!"-นั่นเป็นควมโลภมาทวงหนี่ การรู้สึกว่หัวใจเต้นแรงด้วยควมตื่นเต้น การหวนหา การตรอมใจ(ทุกข์จากการคิดถึงยิ่งเกิน) การอยากอยู่ข้างๆเขา การอยากได้ยินเสียงเขา และการโหยหาของหรือคน การกำหนดในกามคุณ การอยากได้ของของผู้อื่น การโหยหาควมเข้าใจ การอยากได้ควมสำเร็จ ชื่อเสียง และมีบริวารมาก -ควมรู้สึกและควมทะยานอยากทั้งหมดนี้เนื่องมาจากการมีควมโลภ นี่คืวิธีทางที่มนุษย์ดำเนินตลอดชีวิต

ดังนั้น ทุกคนที่มีควมโลภจึงถูกผูกมัดให้ชดใช้หนี่ นอกจกานี้ การเติมด้วยควมโกรธเป็นเหมือนการมีหนี่ที่รอการชำระ ถ้ายังมีควมโกรธ ก็จะมีหนี่ที่ต้องชดใช้ไปตลอด กิเลสแห่งโทสะจะไล่ตามท่านเหมือนกับเจ้าหนี่ไล่ตามลูกหนี่ให้ใช้หนี่

การเต็มไปด้วยควมเศร้า โทมนัส การคร่ำครวญรำพัน ควมกังวล และควมไม่พอใจ การกล่าวหา การตำหนิ การทรมาน และการฆ่ากันและกัน การหยาบคาย และโหดร้ายต่อกันและกัน การอาฆาต การแก้แค้นให้สาสมใจ การรังแก การข่มขวน และการกดขี่ผู้อื่น -เหตุใดพฤติกรรมและควมรู้สึกเช่นนั้นจึงเกิดขึ้น ทั้งหมดนี้เป็นเพราะมนุษย์ภูหนี่กิเลสแห่งโทสะ และนี่คือการทำให้ตัวเองจมลึกในหนี่ ด้วยเขามิอันเตवासีก!

การมีควมริษยา ควมตระหนี่และมานะก็เหมือนกับกรเป็นหนี่ล้นพันตัว หากท่านยังไม่กำจัดกิเลสเหล่านี้ ท่านก็ยังคงมีหนี่ที่รอการชำระ "เขาหรือเธอทำได้สำเร็จและแซงฉันทไป! ไอ้ฉันทบ้าเลือดแล้ว ฉันทจะผลาญควมสำเร็จของเขาได้อย่างไร? ฉันทเกลียดคนที่มองดูเขา ทุกคนจงมาหาแต่ฉันท พวกเขาคิดว่าฉันทเป็นตัวอะไร ฉันทไม่อาจทให้พวกเขาพูดถึงฉันทอย่างนั้นได้ ฉันทจะให้พวกเขาได้รู้ว่าฉันทคือใคร? เธอเป็นใครหรือที่ฉันทต้องก้มหัวให้?" ทุกคนที่คิดในเชิงพยาบาทและทะนงตนจะต้องชดใช้หนี่แน่นอน

ตราบที่ผู้ใดยังมีหนี่ เจ้าหนี่ก็จะไล่ล่าท่านไปจนกว่าจะชดใช้หนี่หมด **เราแต่ละคนได้สั่งสมหนี่-หนี่กรรม** หนี่กุศลกรรมและหนี่อกุศลกรรม การทำกุศลกรรมและตั้งควมปรารถนาก็เป็นรูปแบบหนึ่งของกรซื้อชื่อ ถ้าท่านตั้งควมปรารถนาที่จะสามารถบำเพ็ญประโยชน์แก่ผู้อื่น และเมื่อถึงชาติที่กรรมนั้นให้ผลท่านก็จะสามารถบำเพ็ญประโยชน์ได้ตามที่อธิษฐานไว้ เนื่องจากตัวท่านเองตั้งควมปรารถนาไว้ การบำเพ็ญประโยชน์เป็นกุศลแท้ๆ แต่**หนี่ก็คือหนี่** และท่านไม่อาจจะพ้นไปได้

พระโพธิสัตว์ของเราทรงใช้เวลาถึงสี่สัปดาห์และหนึ่งแสนกัป ในการบำเพ็ญพระบารมีให้บริบูรณ์ เพียงเพื่อที่พระองค์จะสามารถโปรดให้เหล่าสัตว์ได้ตรัสรู้ตาม หน้าที่ผู้ประเสริฐเหนือสามัญมนุษย์ ก่อขึ้นข้างหน้าอัสจรรยใจ ด้วยเหตุที่ท่านเหล่านั้นได้ตั้งจิตอธิษฐาน เพื่อการนั้นด้วยตัวของท่านเอง ดังนั้น ท่านจึงต้องชดใช้หนี้กรรม และท่านได้รับการจัดสรรเพื่อการนั้น แท้ที่จริงหนี้กรรมเหล่านั้น ล้วนเป็นไปเพื่อเหตุฝ่ายดี

อย่างไรก็ตาม หน้าที่ต้องชดใช้แก่อกุศลกรรมข้างมหิมา! โทษแห่งกรรมเหล่านั้นอาจรุนแรงสุดๆ ทารุณ ร้ายกาจ เหลือทน และปางตาย ถ้าเราศึกษาอดีตชาติแรกๆของพระโพธิสัตว์เราจะเห็นว่า ในช่วงอดีตชาติแรกๆเมื่อพระโพธิสัตว์ยังไม่มิลุณฐิกาวะ ท่านเป็นไปตามกิเลสแห่งความโลภ ความโกรธ ความหลง ความตระหนี่ ความริษยา และมานะ อันทำให้ท่านตกเป็นหนี้ แม้ถึงกาลตรัสรู้ หนี้กรรมก็ยังไล่ตามให้ต้องชดใช้คืนทั้งหมดแม้ถึงปรีณิพพานสมัย **ขึ้นชื่อว่ากรรมเก่า แม้พระพุทธรเจ้าก็ไม่พ้นไปได้** การประชวรของพระบรมศาสดา ได้แก่ **การเจ็บปวดสาหัสที่กลางพระปฤษฎางค์** การปวดพระเศียร การลงโลหิตด้วยโรคปิกขันทิกภาพาด คือ การชดใช้หนี้อกุศลกรรมต่างๆ¹

"ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์บังเกิดในตระกูลคหบดี สมบูรณ์ด้วยกำลัง สมัยนั้นมีนักมวยปล้ำคนหนึ่งได้รับชัยชนะ ในชมพูทวีป

¹ จ.อ.ป.(แปล) ๓๒/๒๕๒๒/๒๖๑-๒๖๓. อปทานภาค ๑ ภาควารที ๑๔ อัมพณสูตรคที่ ๓๕. พุทธปาทานชื่อพุทธกรรมปิไลคที่ ๑๐. และอรชฎกถา เล่ม ๗๐ หน้า ๒๑๒-๒๑๖ อปทาน พุทธวรรคที่ ๑ พรรณนาพุทธอปทาน.

ทั้งสิ้น และได้ทำพวกคนในเมืองอันเป็นที่อยู่ของพระโพธิสัตว์ให้ล้มลงแล้ว เริ่มจะไป คราวนั้น พระโพธิสัตว์คิดว่า ผู้ที่ได้รับชัยชนะในที่เป็นที่อยู่ของเราแล้วก็จะไป จึงมายังบริเวณนั้น พระโพธิสัตว์ยกนักมวยปล้ำคนหนึ่งขึ้นแล้วหมุนในอากาศ..ได้ทำลายกระดูกไหลแล้วให้ล้มลง" ในอรรถภาพหลังสุด แม้เป็นพระพุทธรเจ้าแล้วก็ได้สวยทุกขมีการเสียดแทงที่เบื้องพระปฤษฎางค์ด้วยวิบากของหนี้อกุศลกรรม

"ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นลูกชาวประมงในหมู่บ้านชาวประมง วันหนึ่ง พระโพธิสัตว์นั้นกับพวกบุรุษชาวประมงไปยังที่ที่ฆ่าปลา เห็นปลาทั้งหลายถูกฆ่า ได้ยังความโสมนัสจิตใจให้เกิดขึ้นในข้อที่ปลา(ถูกตีหัว)ตายนั้น" เพราะวิบากของกรรมนั้น (คืออกุศลโสมนัสที่มิมูลจากโลภะ)แม้จะได้บรรลุความเป็นพระพุทธรเจ้าแล้ว ก็ยังได้เสวยความเจ็บป่วยที่พระเศียร (ในคราวที่เจ้าวิฑูฑาทะฆ่าเจ้าศากยะทั้งหมด). ถึงแม้ว่าพระโพธิสัตว์มิได้ลงมือฆ่าเองก็ตาม เป็นแต่เพียงโสมนัสจิตใจที่เห็นปลาทั้งหลายถูกฆ่า นี้แสดงว่า แม้แต่การเห็นพ้องทางใจกับกรรมชั้วก็ทำให้ท่านตกเป็นหนี้กรรมแน่นอนขอเชิญท่านนิกรภาพความแรงของอกุศลที่ผู้ดูการชกมวย หรือชนวัวพอกพูนขึ้น พวกเขาตะโกน พรบมือ และส่งเสียงไชโย โห่ร้อง ให้คู่ปรปักษ์สู้กัน ทำร้ายกัน ตีกัน และบางครั้งก็แม้แต่ให้ฆ่ากันและกัน พวกเขาต้องการให้ฝ่ายหนึ่งชนะ พวกเขาอยากให้อีกฝ่ายหนึ่งแพ้ข้างหน้าสะพิงกลัว! ข้างหน้าชนพองสยองเกล้า! พวกเขากำลังสั่งสมกรรมชั้วและหนี้กรรม ท่านอยากเป็นผู้มีส่วนร่วมในกรรมเห็นปานนั้นไหม? ตราบใดที่ท่านยังมีกิเลสเหล่านั้น ซึ่งเป็นอันเตवासึก

ท่านจะต้องเผชิญกับกรรมลามกไปตลอด ท่านไม่อาจจะพ้นไปได้
ดังนั้น ท่านโปรดระวัง

"ในอดีตกาล พระโพธิสัตว์บังเกิดในตระกูลคหบดี เลี้ยงชีพ
ด้วยเวชกรรม พระโพธิสัตว์นั้น เมื่อจะเสวยยาบุตรของเศรษฐีคน
หนึ่งผู้ถูกโรคครอบงำ จึงปรุรงยาแล้วเสวยยา อาศัยความประมาทใน
การให้ไทยธรรมของบุตรเศรษฐีนั้น แม้ว่าความรู้ความชำนาญของ
หมอเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ผู้ป่วยก็ตาม แต่โทษและมานะของพระ
โพธิสัตว์บังการ ท่าน จึงให้โอสถอีกขนานหนึ่ง ได้ถ่ายยาให้เศรษฐี
บุตร(ตาย)" ด้วยวิบากแห่งกรรมลามกนั้น อันเป็นผลมาจากโทษ
และมานะส่งผลให้พระโพธิสัตว์นั้นได้เสวยทุกขเวทนาแสนสาหัสในนรก
เป็นเวลานาน ในอรรถาพหลังสุดแม้พระผู้เป็นเจ้าของไตรโลกต้อง
ทรงชดใช้หนี้กรรมนั้น จึงได้มีการถ่ายด้วยการลงพระโลหิต (ถ่าย
เป็นเลือด) แล้วเสด็จปรินิพพานในเวลาปัจจุสมัยใกล้รุ่ง

หนี้เหล่านี้เป็นฝ่ายอกุศล ชีวิตเป็นแต่เพียงการตกเป็นหนี้
และการชดใช้หนี้ ถ้ายังมีอันเตवासิกก็ย่อมจะมีกรรม ถ้ายังมีกรรมก็
ย่อมมีหนี้ที่จะต้องชดใช้ การมีกิเลสคือการตกเป็นหนี้ จะชดใช้หนี้
เหล่านี้ได้หมดไหม? จะชดใช้หนี้เหล่านี้ได้หมดเต็มจำนวนในชาตินี้
ไหม? นี่ไม่เป็นฐานะที่จะมีได้ หนี้เหล่านี้จะต้องติดไปในชาติหน้า
ดังนั้น ท่านโปรดใส่ใจให้จงหนักต่ออาการกระทำของท่าน

หากท่านเจริญกุศลกรรม ท่านย่อมจะต้องชดใช้หนี้อันควร
แก่กุศลกรรมนั้น หากท่านเลือกที่จะทำกรรมลามก ท่านย่อมต้อง
ชดใช้หนี้อันควรแก่กรรมลามกนั้น พวกเราที่เป็นพระภิกษุกำลังทำ

อะไรอยู่? พวกเรากำลังชดใช้หนี้กรรมของเรา-หนี้กุศลกรรม
ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หนี้ก็คือหนี้ -เหมือนกันหมด

เราอาจกล่าวได้ว่า วิธีชดใช้หนี้มี ๔ ประการ ดังนี้

- ๑) เราชดใช้หนี้เก่า (ตุจการทดแทนคุณบิดามารดา),
- ๒) เราซื้อเชื้อ ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการตกเป็นหนี้ (โดยการ
ทำบุญ, ให้ทานเพื่อและญาติ, โดยทำการกุศล, และโดยให้
แก่ลูกของเราเพื่อที่ลูกๆจะทดแทนเราในภายหลัง),
- ๓) เรากู้ไว้เพื่ออนาคตชาติ โดยการทำความลามก,
และประการสุดท้าย ก็คือ
- ๔) เรากำลังใช้คืนเพื่อที่จะปลอดจากหนี้.

เวลานี้ เราอาจกล่าวได้ว่า ทุกท่านอยู่ในกระบวนการชดใช้
หนี้เก่า และท่านที่กำลังซื้อเชื้อด้วย การทำเพียงเท่านี้ย่อมไม่นำไป
สู่ที่สิ้นสุด ท่านมีแต่จมลงในหนี้ลึกขึ้น เมื่อท่านผูกพันด้วยโทษ
ท่านกำลังตกเป็นหนี้ เมื่อท่านเยาะเย้ยซึ่งกันและกัน ท่านกำลังก่อ
หนี้มากขึ้น เมื่อท่านปฏิบัติต่อกันและกันด้วยความหยิ่งยโส -
นั่นก็เพิ่มหนี้ในบัญชีของท่านด้วย

ในครั้งหนึ่ง พระโพธิสัตว์ได้กล่าวต่อพระอริยะผู้บริบูรณ์
ด้วยศีล สมาธิ และปัญญา เพราะวิบากของกรรมนั้น
แม้ในภพสุดท้ายหลังจากที่ได้ตรัสรู้แล้ว จึงทรงได้รับการกล่าวว่าเป็น
อันมาก พระผู้เป็นเจ้าของไตรโลกเห็นปานนี้ กรรมเก่าก็ไม่ละเว้น
พระพุทธรูปเจ้าก็ไม่อาจพ้นจากหนี้กรรมได้

ด้วยเหตุนี้ พระบรมศาสดาจึงได้ตรัสในทุติยโกกาลิกสูตรว่า

"ชนพาลเมื่อกล่าวคำเป็นพุทธภาษิต ชื่อว่าย่อมตัดตนด้วยศีล ตราใด ก็ศีลตรานั้นย่อมเกิดในปากของบุรุษผู้เกิดแล้ว ฯ"¹

พระบรมศาสดาตรัสพระคาถานี้หลังจากที่ได้ตรัสรู้แล้ว

ท่านได้ตัดตัวเองด้วยศีลตราของท่านบ่อยเพียงใด? ท่านอาจตัดมากเหลือเกินแล้ว ยิ่งตัดมากขึ้น หน้าที่ต้องชดใช้ก็ยิ่งมากตาม การรับเอาหนี้มีความหมายเพียงว่า ในวันใดวันหนึ่งท่านจะไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องชดใช้หนี้สิน - นั่นเป็นของแน่ หนี้เหล่านั้นที่ท่านได้ส่งสมไว้ในอดีตชาติ เป็นประหนึ่งท่านได้สาบานไว้ว่าจะชดใช้คืน ในชาติปัจจุบันนี้ การถูกกล่าวดู การถูกเหยียดหยัน การถูกดูหมิ่น ที่เรากำลังเสวยทุกข์เวทนาเป็นการชดใช้หนี้ที่เราค้างไว้ พวกเราที่เป็นพระภิกษุก็กำลังชดใช้หนี้ อุบาสก อุบาสิกา แม่ชี และคนทุกคนก็กำลังชดใช้หนี้กรรมของตน เมื่อท่านกำลังชดใช้หนี้ของท่าน ท่านไม่ต้องทำหน้าที่อื่น ไม่ต้องทำหน้าที่อื่น ท่านจงพยายามชดใช้หนี้กรรมด้วยรอยยิ้ม ที่แท้แล้ว ท่านรับเอาหนี้ด้วยตัวเอง ท่านจึงต้องชดใช้หนี้คืนด้วยตัวเอง ถ้าท่านชดใช้หนี้ด้วยสีหน้าบึ้ง ท่านจะต้องชดใช้หนี้ต่อ

อาตมาไม่ปรารถนาจะก่อหนี้กรรมใดอีก อาตมาปรารถนา แต่เพียงการปลอดจากหนี้หลังการชดใช้คืนหนี้ที่ค้างไว้ อาตมาบอกสิ่งนี้เพื่อให้ท่านปรารถนาที่จะปลอดจากหนี้กรรมใดๆเช่นกัน

อันเตवासิกหรือกิเลสเป็นเหมือนโรคที่ร้ายแรง และน่ากลัว มาก เมื่อใดก็ตามที่ท่านเป็นโรค ท่านย่อมเสวยทุกข์เวทนา ท่านย่อมประสบความเหน็ดเหนื่อย และอิดโรยทั้งกายและใจ เมื่อกิเลส เช่น

¹ ส.ส.(แปล) ๑๕/๖๐๕/๑๘๖ พุทธมสังยุตที่ ๖, ปฐมวรรคที่ ๑, พุทธโณกาสิกสูตรที่ ๑๐.

ความโลภ ความโกรธและความหลงครอบงำกายและใจของท่านและท่านก็เสริมกำลังและเติมเชื้อให้กิเลสแรงขึ้นโดยไม่บันยะบันยัง โดยไม่มีความยั้งคิด -แล้วท่านก็จะต้องได้เสวยทุกข์เวทนาอันน่าขนพองสยองเกล้าเหมือนกับที่ท่านเสวยทุกข์เวทนาจากโรคภัย ดังนั้น เราอาจกล่าวได้ว่า**คนที่มิกิเลสก็คือคนที่มิโรค** ใช่ไหม? เมื่อใดก็ตามที่เราเห็นสิ่งที่ทำให้เรารู้สึกว่าน่ายินดี ตัณหาและความกำหนัดยินดี ก็ครอบงำเรา เราถูกทรมานโดยสิ่งเหล่านี้ เมื่อใดก็ตามที่คำกล่าวคู่คำตำหนิ หรือความประสงค์ร้ายมุ่งมาที่เรานี้ ตัวของเราก็สิ้นระริกด้วยความเดือดดาลและโกรธเกลียด ความทุกข์เช่นนั้นรุนแรง ในทำนองเดียวกัน เมื่อมานะและความหยิ่งยโสเกิดขึ้น และเราเริ่มจะวางปิ้งใส่กันและกัน แล้วเราจะรู้สึกอย่างไร - เย็นและสงบ หรือว่าเราร้อนและปั่นป่วน? เราอย่ามัวร้อนและปั่นป่วนแน่นอน! รวากับว่าเรามีโรค ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่มิกิเลสจึงกล่าวได้ว่าเป็นผู้มิโรค โรคทางกายของมนุษย์อาจบำบัดรักษาได้ด้วยวิธีการและยาแบบธรรมดา อย่างไรก็ตาม **ในกรณีของโรคแห่งกิเลส การรักษาเพียงแบบเดียวที่มีคือการบำบัดและยาที่สั่งโดยพระบรมศาสดา** การปฏิบัติตามพระไตรสิกขาเป็นการรักษาและกำจัดโรคแห่งกิเลส หากปราศจากการปฏิบัติอย่างจริงจังเพื่อการเจริญ ศีล สมาธิ และปัญญาแล้ว ผู้ที่ย่อมไม่อาจกำจัดโรคแห่งกิเลสซึ่งเป็นอันเตवासิก

นอกจากนี้ กิเลสลามกที่เรียกว่า "อันเตवासิก" กับคุณข้างเหมือนกันมาก ในโลกนี้ของเรามีคุณ และมีคนที่ถูกขังในคุก ผู้ที่ถูกขังเหล่านี้ต้องเผชิญทุกข์เวทนาและความปวดร้าวทรมาน สำหรับพวกเขาอิสรภาพถูกแทนที่ด้วยการถูกกักตัว พวกเขาไม่มีอำนาจเหนือตัว

เอง พวกเขาถูกบีบให้ทำตามคำสั่งของผู้อื่น โഴ้แห่งกิเลสล่ามพวกเขา อยู่ คนขับรถคือกิเลสกำลังขับดันพวกเขาไป ทุกคนในคุกเสวยทุกข์ เวทนาแสนสาหัส ด้วยเหตุนี้ กิเลสกับคุณจึงเหมือนกันมาก

การเกิดขึ้นของความทะยานอยากและตัณหาชี้แสดงว่า ผู้นั้น ตกไปสู่คุกแห่งโลภะ คนที่ไปสู่คุกเช่นนั้นต้องทำตามความประสงค์ ของโลภะ เมื่อราคะเติบโตมีกำลังแรงก็จะขับดันให้หาที่จะสัมผัส เพื่อสนองความอยากของราคะ นั่นเป็นเวลาทีโลภะพุ่งแรงขึ้นมา คือ เมื่อผู้นั้นกลายเป็นผู้ถูกขังจริงในคุกแห่งราคะ เมื่อหาที่จะสัมผัสได้ แล้วเราจะทำอะไรต่อ? เราจะซื้อเชื้อและตกเป็นหนี้ไหม? ภพชาติ เต็มไปด้วยภัย ไม่ปลอดภัยเลย เมื่อโลภะและราคะเกิดขึ้นคือ การตก ไปสู่คุกแห่งโลภะ ทันทีที่เราตกไปสู่คุกนี้เราก็กถูกบีบให้ทำตามคำสั่ง ของผู้คุมและอยู่ใต้อาณัติ

เมื่อใดก็ตามที่เราไม่พอใจพอ จนกว่าเราจะแก้แค้นหรือหา ทางแก้แค้นได้ นี่กล่าวได้ว่าเราถูกล่ามไว้ในวงแห่งโทสะ การโกรธ หรือรู้สึกเกลียดคือ การล่ามตัวเองและการถูกจับขัง ในคุกแห่ง ความโกรธและความเกลียดไม่อาจมีอิสรภาพ เรามีแต่ต้องทำตามคำ สั่งของผู้คุม

โゾ้แห่งกิเลสที่ริบอิสรภาพของท่านไม่ได้ล่ามท่านเพียงแค่ชาติ ปัจจุบัน ท่านได้ก่อหนี้ต่างๆไว้ที่ท่านจะต้องชดใช้ในอนาคตชาติ ภัยใหม่แต่ละชาติให้โอกาสแก่ท่านที่จะวางเท้าไว้ในคุกแห่งกิเลส การถูกขังในคุกแห่งโทสะคือการใช้หนี้คืนเช่นเดียวกับการซื้อเชื้อ ผู้ที่ทุกข์ด้วยโรคแห่งกิเลสคือผู้มีอันเตवासิก เราอาจพิจารณาได้ว่าการทุกข์ด้วยโรคแห่งกิเลสเหมือนกันกับการถูกขังคุก แม้แต่อาชญา

กรที่ถูกคุมขังก็ตั้งใจคอยวันที่หลุดพ้นได้ อย่างไรก็ตาม คนคุกแห่ง กิเลสไม่มีวันที่แห่งการพ้นคุกที่จะมองเห็นล่วงหน้าได้โดยทราบเท่าที่ เขายังมีกิเลสอยู่ คุกแห่งกิเลสเป็นที่ที่หน้ากลัวมากเต็มไปด้วยทุกข์ และความเศร้าหมอง ด้วยเหตุนี้พระบรมศาสดาจึงตรัสว่า

"ภิกษุผู้มีอันเตवासิก มีอาจารย์ ย่อมอยู่เป็นทุกข์ ไม่สำราญ"

อีกประการหนึ่ง - **กิเลสทำให้เราเป็นทาส** ท่านต้องการที่จะ เป็นนายหรือเป็นทาส? อาตมาแน่ใจว่าท่านย่อมปรารถนาที่จะเป็น นาย ท่านอาจเพียรที่จะเป็นนาย แต่ท่านยังเป็นเพียงทาส หากถาม ว่าใครคือผู้ที่ทำตามคำสั่งของกิเลสอย่างกับทาส? เราย่อมต้องชี้ไป ที่ผู้มีอันเตवासิกอยู่ในตัว คนที่ไม่อยู่ในบังคับของตัวเองและเป็นแต่ ยอมจำนนต่อการบงการของกิเลสเรียกว่าทาส หากเราทบทวนชีวิต ของเราบนมาตรฐานวันต่อวัน เราจะเห็นว่าคนส่วนใหญ่คือพวกที่ อยู่ใต้การบงการของกิเลส และนั่นก็คือพวกเขาเป็นเพียงทาส

ผู้ที่ถูกกิเลสทำให้เป็นทาสในภพต่างๆกันมีนับไม่ถ้วน อาตมาจะเล่าให้ท่านฟังเรื่องหนึ่งเพื่ออธิบายความข้อนี้ว่า ผู้ปฏิบัติ ธรรมของเราที่พะเอ้า ตอยะท่านหนึ่งถูกทำให้เป็นทาสได้อย่างไร?

ท่านจำเป็นต้องเห็นอดีตชาติของท่าน จึงจะสามารถค้นพบ สิ่งนี้ได้ ผู้ปฏิบัติของเราไม่น้อยที่ประสบความสำเร็จในการเห็นอดีต ชาติของเราบางชาติ และอาตมาปรารถนาที่จะแสดงเป็นธรรมทาน เรื่องหนึ่ง

เขากำลังปฏิบัติกัมมัฏฐานและได้ปฏิบัติถึงระดับปัจฉยปริค คหญาณ(ญาณกำหนดครุ้ปัจฉยของนามและรูป) และหลังจากที่เขา ได้เห็นอดีตชาติชาติหนึ่ง เขาก็เศร้าหมองและเขาต้องการให้อาตมา

ทราบเกี่ยวกับเรื่องนั้น แต่เขาเพียงเขียนบันทึกและส่งมาให้อาตมาอ่าน ต่อมาเมื่อเราพบกันและอาตมาเริ่มถามเขาเกี่ยวกับเรื่องนั้น เขาก็หันหน้าไปหลและมีอาการหัวใจสลายและเศร้าสลด อาตมารู้สึกสงสัยว่า อันเตवासิกใด ก็เลสชนิดไหนกันที่ทำให้เขาเป็นทาสและทำให้เขาทุกข์ทรมานในอดีตชาติ? ก่อนที่อาตมาจะเล่าให้ท่านฟัง อาตมาขออ่านคำแปลของบันทึกที่เขาส่งมาถึงอาตมา บันทึกนี้จริงจังและลึกซึ้ง ข้อความมีดังต่อไปนี้

เขาต้องลากเกวียนขึ้นสู่ยอดเขาและบรรทุกของหนักจากยอดเขาลากกลับมาที่เชิงเขาด้วยความเจ็บปวดและลำบากแสนสาหัสเป็นเพราะกรรมกำหนด

หลังจากที่เกวียนได้รับการบรรทุกด้วยสัมภาระต่างๆที่ยอดเขา การลากเกวียนขาลงต้องทำด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างมาก เพราะน้ำหนักเกวียนผนวกกับน้ำหนักสัมภาระ เขาต้องลากเกวียนด้วยความเค้นและตึงเครียดสุดทน

ท่านทราบไหมว่า เกิดอะไรขึ้น? อาตมาจะพรรณานาว่าเขาได้พบอะไร? สิ่งที่เขาได้เห็นและรู้สึกก็คือ เขาได้เห็น **ในอดีตชาติหนึ่งเขาบังเกิดเป็นม้า-ม้าลากเกวียน** แต่ว่า-ก่อนชาตินั้น เขาบังเกิดเป็นสตรีที่งามมาก! เธอไม่ใช่ชาวตะวันออก เธอต้องเป็นชาวตะวันตกหรือไม่ก็ตะวันออกกลาง และเธอมีอันเตवासิก เธอเป็นทาส-ทาสต่อกเลสแห่งการพนัน เธอเป็นคนที่เก่งกาจในการแข่งม้า เธอมีม้าแข่งมากมายเป็นของตัวเอง เธอร่ำรวยมาก แต่เธอก็ซื่อเชื่อและสั่งสมหนี้-หนี้กรรม ท่านทราบไหมว่าเธอทำอะไร? เธอเลี้ยงม้า-ม้าแข่ง เธอเลี้ยงม้าเพื่อการแข่ง เธอชอบม้าตัวหนึ่งของเธอมากเป็นพิเศษ

เมื่อม้าวิ่งในสนามแข่งมันต้องวิ่งสุดกำลังให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เมื่อม้ากำลังวิ่งเช่นนั้น กล้ามเนื้อของมันก็ตึงและยึดด้วยความเค้นและตึงเครียดยิ่งนัก นี่ทำให้ม้าหมดกำลังจากการออกแรงทั้งหมดที่มี ท่านอาจจินตนาการได้ว่า ในกาวิ่งแข่งเช่นนั้นม้าต้องเหน็ดเหนื่อยสักเพียงใด? เธอรู้สึกซาบซ่านในการเฝ้ามองการเคลื่อนไหวของม้าและกล้ามเนื้อที่ยึดและตึง และเธอจะยินดีปรีดาทุกครั้งที่มีม้าของเธอชนะการแข่งขัน เธอผูกพันกับม้ามากด้วย

แม้ว่าในชาตินั้นเธอร่ำรวยมาก แต่เคราะห์ร้ายที่ในขณะที่จวนตายความคิดของเธอเป็นเรื่องเกี่ยวกับม้าของเธอ และท่านทราบไหมว่า เกิดอะไรขึ้น? ในชาติถัดมา เธอบังเกิดเป็นม้า หนี้กรรมของเธอจากการทำให้ม้าที่เธอรักมากวิ่งแข่งจนหมดแรงในชาติก่อน ได้ทวงให้เธอชดใช้หนี้ นั่น ดังนั้น เมื่อเป็นม้า เขาต้องลากเกวียนขึ้นเขาและแล้วลากเกวียนที่บรรทุกสัมภาระหนักกลับลงจากยอดเขา ซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วๆเล่าๆ นี่เป็นงานที่หนักยิ่ง เพลียยิ่ง นั่นเป็นวิธีที่ต้องใช้หนี้กรรมด้วยความทุกข์, ความเจ็บและความปวดร้าวแสนสาหัส -ปวดในกีบม้าและไหล่และกล้ามเนื้อทุกส่วน คนอื่นๆที่กำลังใช้หนี้กรรมในทำนองเดียวกันด้วยการปวดเขา ปวดหลัง ปวดคอและอาการอันน่าขนพองสยองเกล้าต่างๆก็ต้องมีอีกมากมาย

อีกประการหนึ่ง -การอยู่กับอันเตवासิกเป็นเหมือนกับการเดินทางที่ไกลและลำบาก เมื่อท่านไปในทางที่ลำบาก ท่านย่อมรู้สึกอ่อนเปลี้ยและหมดกำลัง เมื่อต้องไปในทางที่ลำบาก เช่น การเดินข้ามทะเลทราย ภัยจากการหมดเสบียง อาหารและน้ำมักเกิดขึ้นได้

เสมอ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะทำการข้ามทะเลทรายได้สำเร็จ ผู้ที่ทำ
ได้สำเร็จอาจเรียกได้ว่า เป็นผู้ที่มีการรวมอันงาม

ในทำนองเดียวกัน ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะทำการข้ามทะเล
ทรายแห่งวัฏสงสาร ท่านที่มีการรวมอันงามย่อมทำการข้ามได้สำเร็จ
ผู้ที่มีการรวมลามกคือผู้ที่ถูกเข็ดโดยกิเลส ถูกขัณฑ์ให้ไปตามเส้นทาง
ที่ยาวและคดเคี้ยวข้ามทะเลทรายที่ไม่มีจุดจบแห่งวัฏสงสาร トラバ
ใดที่ท่านยังคงมีกิเลส ได้แก่ ความโลภ, ความโกรธ, ความหลง
ชอบและไม่ชอบ, โสมนัสและโทมนัส, รวยและจน, สุขและทุกข์
トラバใดที่ท่านยังไม่หยุดให้ความสำคัญแก่ประสาทรับรู้ของท่าน
ท่านก็ยึดการเดินทางอย่างถึงพริกถึงขิงในวัฏสงสารนี้ออกไป
และยิ่งนานเท่าใดที่ท่านเก็บกิเลส, อันเตवासิก และอาจารย์เหล่านี้ไว้
ท่านก็ต้องเกิดแล้วเกิดอีก แล้วๆเล่าๆราวกับว่าท่านได้วาง
แผนไว้ว่าท่านจะยังอยู่ในวัฏสงสาร เกิดอะไรขึ้นเมื่อท่านได้ในสิ่งที่
ท่านปรารถนา? ท่านเสวยสุขเวทนา และเมื่อท่านไม่ได้ในสิ่งที่ท่าน
ปรารถนา ท่านก็เสวยทุกข์เวทนา เมื่อท่านรวยท่านก็รู้สึกดี แต่เมื่อ
ท่านจนท่านก็รู้สึกแย่ เป็นต้น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิด ไม่ว่าจะเราได้รับอะไร
เราถูกผูกมัดให้ต้องรับธรรมที่เป็นคู่ของมันด้วย ดังนั้น เราอาจ
กล่าวได้ว่า เราจะต้องอยู่ในโลกแห่งความลำบากและความทุกข์เสมอ
ชีวิตที่มีอันเตवासิกคือชีวิตที่ถูกครอบงำโดยนาย ซึ่งหมายความว่า
เราจำต้องพากเพียรที่จะมีชีวิตปลอดจากอันเตवासิกนี้ที่เป็นนาย
และแล้ว และต่อเมื่อถึงเวลานั้น เราจึงจะสามารถมุ่งสู่ชีวิตที่สงบสุข
สมบูรณ์ได้

ท่านปรารถนาที่จะต้องสั่งสมและชดให้หนักอึ้งแล้วๆ เล่าๆ
อีกต่อไปไหม? ท่านปรารถนาที่จะเดินตามเส้นทางที่ถึงพริกถึงขิง,
คดเคี้ยวและคดเหมือนไม่มีจุดจบสิ้นตลอดวัฏสงสารนี้ต่อไปไหม?
ท่านปรารถนาที่จะมีชีวิตในอนาคตชาติโดยถูกขังอยู่ในคุกของกิเลส
ไหม? ท่านปรารถนาที่จะลำบากด้วยโรคที่หนักอึ้งที่ติดจากอันเตวา
สิกไหม? ท่านปรารถนาที่จะเป็นทาสแห่งอันเตवासิก ชีวิตแล้วชีวิต
เล่า แล้วๆเล่าๆโดยไม่มีอิสรภาพให้เห็นได้เลยตลอดไปไหม? ถ้าท่าน
ไม่ปรารถนาแล้วละก็ ท่านต้องทำให้แน่ใจว่าท่านจะไม่เชื่อเชื่อใดๆอีก
หลังจากที่ท่านได้ชำระหนี้กรรมต่างๆที่ท่านได้สั่งสมมาจนถึงขณะนี้
อาตมาขอแนะนำจริงๆว่า ท่านจงอย่ากลับบ้านเพื่อชำระหนี้ ที่จริง
แล้ว ทุกท่านมาที่พระเจ้า ตอยะก็เพื่อที่จะปลอดจากการก่อหนี้ใหม่
มิใช่หรือ? ดีแล้ว อาตมาปรารถนาให้ทุกท่านหลุดพ้นจากหนี้กรรม
ทั้งปวง

สิ่งที่เราทุกคนควรปฏิบัติจริงๆก็คือ การกำจัดกิเลสเหล่านี้
ที่เป็นเหมือนหนี้ที่รอการชำระ กิเลสเป็นเหมือนโซ่ล่ามที่ข้อเท้าของ
เรา กิเลสที่กักเราไว้ในห้องขัง กิเลสที่ทำให้เราติดเชื่อที่ไม่เหมือน
เชื่อใดๆในโลก กิเลสที่เป็นอันเตवासิกในตัวเราอันทำให้เราเป็นทาส
ของมัน อันเตवासิกในตัวเราผู้เป็นนายคอยดึงบังเหียนไว้ไม่เคยทำ
ให้ภพชาติของเราสงบสุขหรือเยือกเย็น

ด้วยเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า

"ภิกษุผู้มีอันเตवासิก มีอาจารย์ ย่อมอยู่เป็นทุกข์ ไม่สำราญ"

ด้วยเหตุนี้เช่นกันที่พระพุทธเจ้าทรงอบรมเราว่าหากเราปรา
รณาความผาสุกและสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ตัวเอง เราควรเพียรที่จะ

ไม่ประสบไม่เท่ากับสุขทางโลก-สุขแห่งชีวิตหรือทุกข์แห่งชีวิต ถ้ามีสุขก็ย่อมมีทุกข์ ถ้าท่านมีสุขท่านย่อมไม่อาจเลี้ยงทุกข์ได้ **ท่านไม่อาจมีแต่สุขโดยไม่มีทุกข์** ท่านทราบไหมว่าทำไม? เพราะอันเตवासิก!

ด้วยเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า

"ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุอยู่ประพาศพรหมจรรย์นี้อันไม่มีอันเตवासิก ไม่มีอาจารย์ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุยังมีอันเตवासิก ยังมีอาจารย์อยู่เป็นทุกข์ ไม่สำราญ ส่วนภิกษุไม่มีอันเตवासิก ไม่มีอาจารย์ อยู่เป็นสุขสำราญ"

ดังนั้น ในการที่จะสามารถปฏิบัติธรรมโดยไม่มีอันเตवासิกหรือไม่มีอาจารย์ เราควรเจริญพระไตรสิกขา ได้แก่ ศีล สมาธิและปัญญาอย่างเอาจริงเอาจัง

นี่เป็นเพียงทางเดียวที่เราจะชำระหนี้กรรมเหล่านั้นที่เราสั่งสมไว้ได้

นี่เป็นเพียงทางเดียวที่เราจะรักษาโรคแห่งกิเลสได้

นี่เป็นเพียงทางเดียวที่เราจะรอดจากการถูกขังคุกที่เรียกว่ากิเลส

นี่เป็นเพียงทางเดียวที่เราจะได้เป็นนาย มิใช่ทาส-ทาสแห่งกิเลส

นี่เป็นเพียงทางเดียวที่เราจะข้ามทะเลทรายซึ่งเป็นวัฏฏสงสารได้อย่างปลอดภัยโดยปราศจากอันเตवासิก

ขออำนาจพรให้ท่านกำจัดอันเตवासิกและอาจารย์ได้สำเร็จ

ภิกษุเรวตะ

คำอำนวยการพร

ทิตฺวา กาเม ปพพชิสฺสุ สนฺโต คมฺภีรจินตกา
เต ตฺเมปฺย อนุสิทฺทาโว ปพพชิตา สฺเปสลา

ผู้ประเสริฐในอดีตสมัย (ในกับทั้งปัจจุบันและอดีต) ผู้มุ่งที่จะเป็นพระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอริยสาวกได้ไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งถึงธรรมชาติที่แท้จริงของชีวิต และท่านได้สละทรัพย์สินของท่านทุกประการโดยปราศจากความลังเล ทั้งสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต อันเป็นอารมณ์แห่งกามตัณหาของคนส่วนใหญ่และเป็นสิ่งที่นำไปสู่ภัยและโทษนานัปการ การเล็งเห็นโทษที่แอบแฝงอยู่ในสมบัติเหล่านั้น ท่านจึงได้เลือกที่จะปลีกตัวปลีกใจจากกาม และครองชีวิตพรหมจรรย์ในสถานที่อันสงบวิเวกเพื่อที่จะอบรมและเจริญศีลสิกขา สมณภาวนาและวิปัสสนาภาวนา เพียรเพิกเลสและด้วยความไม่ประมาท

ขออำนาจพรให้คนดีในปัจจุบันสมัย ผู้มาสู่ภพนี้ และอบรมจิตด้วยเนกขัมมบารมี ได้ทำตามแบบอย่างผู้ประเสริฐสุดแห่งอดีตสมัยและจงปลีกตัวปลีกใจจากกามโดยไม่ลังเลด้วยหัวใจที่ตั้งมั่นด้วยความบริสุทธิ์แห่งศีล

ขออำนาจพรให้คนดีเหล่านี้ ครองชีวิตพรหมจรรย์ในสถานที่อันสงบวิเวกและสามารถอบรมและเจริญศีลสิกขา สมณภาวนาและวิปัสสนาภาวนา เพียรเพิกเลสและด้วยความไม่ประมาท

ขออำนาจพรให้ทุกท่านหลุดพ้นจากความทุกข์

ขออำนาจพรให้ทุกท่านรู้แจ้งและเห็นแจ้งพระธรรมในชาติปัจจุบันนี้

ภิกษุเรวตะ

ชีวประวัติของท่านเวรตภิกขุ

ประธานกัมมัฏฐานาจารย์ะ อัมมกถิกะ แห่งพะเอ้า ตอยะ

พระอาจารย์เวรตเถโถกกำเนิดเมื่อวันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๔ ณ เมืองหมอละเหมียง รัฐมอญ ประเทศเมียนมาร์ ท่านเป็นบุตรคนที่ ๘ ของคุณพ่อสา จน(ทวี บุญพิทักษ์ ชาวอำเภอขุนยวม จังหวัดแม่ฮ่องสอน และคุณแม่เมียงะ จิ่ง (ชาวเมืองหมอละเหมียง รัฐมอญ เมียนมาร์)

ท่านสำเร็จการศึกษาวิทยาศาสตร์บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยย่างกุ้งในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ และประกอบอาชีพส่วนตัวโดยสอนคอมพิวเตอร์ที่ถิ่นกำเนิด เมืองหมอละเหมียงเป็นเวลา ๕ ปี

ท่านเวรตอุปสมบทเป็นพระภิกษุเมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมนานาชาติพะเอ้า ตอยะ เมืองหมอละเหมียง รัฐมอญ เมียนมาร์ พระอุปัชฌาย์คือ พระอาจารย์ใหญ่พะเอ้า ตอยะ สยาดอ (อู อัจฉริยะ) อัครมหา กัมมัฏฐานาจารย์ะ

ท่านเวรตปฏิบัติกัมมัฏฐานภายใต้การนำของพระอาจารย์ใหญ่พะเอ้า ตอยะ สยาดอ (อู อัจฉริยะ) สยาดอ อู จิตรระ และสยาดอ อู สีละ

ท่านเวรตศึกษาพระธรรมจากพระไตรปิฎกและอรรถกถาเป็นภาษาบาลี เมียนมาร์ อังกฤษ และไทย

พระอาจารย์ใหญ่พะเอ้า ตอยะ สยาดอได้มอบหมายให้ท่านเวรตทำหน้าที่พระกัมมัฏฐานาจารย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยสอนสมณะและวิปัสสนาแก่ผู้ปฏิบัติธรรมนานาชาติทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ ทั้งเดรวาทและมหายานที่พะเอ้า ตอยะ จาก ๒๔ ประเทศกว่า ๒๐๐ ท่าน รวมทั้งสอนแก่พระภิกษุชาวเมียนมาร์บางส่วนตลอดจนฝึกสอนผู้ที่ปฏิบัติสำเร็จแล้ว เพื่อให้เป็นกัมมัฏฐานาจารย์

ต่อไป ท่านเวรตจะมักได้รับอาราธนาไปแสดงพระธรรมเทศนาภาษาเมียนมาร์ที่วัดต่างๆในประเทศเมียนมาร์บ่อยครั้ง และท่านได้แสดงธรรมเป็นภาษาอังกฤษแก่ชาวต่างชาติทั้งที่พะเอ้า ตอยะ และที่ต่างประเทศหลายครั้ง

ท่านเวรตเขียนหนังสือร่วมกับพระอาจารย์ใหญ่พะเอ้าตอยะ สยาดอ เป็นภาษาเมียนมาร์ ๓ เล่ม และผลงานส่วนตัวเป็นภาษาอังกฤษที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยแล้ว ๓ เล่ม คือ "ตื่นเถิดชาวโลก" "ผู้แบกภาระ" และ "อ้นเตवासีก" นอกจากนี้ยังมีธรรมบรรยายภาษาอังกฤษในรูปแบบซีดีหรือวีซีดีอีกมาก ที่ท่านแสดงในประเทศต่างๆ ได้แก่ แลตเวีย เกาหลี สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึง ๒๕๕๕ ท่านเวรตได้ไปสอนกัมมัฏฐานและแสดงธรรมที่ประเทศแลตเวีย เกาหลี อินโดนีเซีย สิงคโปร์ มาเลเซีย และไทย

ในปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ท่านเวรตได้รับมอบหมายจากพระอาจารย์ใหญ่ให้เป็นผู้รับผิดชอบหลักที่พะเอ้า ตอยะ

ท่านเวรตสามารถพูดและเขียนได้ ๓ ภาษา คือ เมียนมาร์ อังกฤษ และไทย คนไทยจึงสามารถส่งอารมณ์เป็นภาษาไทยได้

ขอสponsored letter ได้ที่ "ucandima" paauktawya@myanmar.com.mm เพื่อใช้ทำวีซ่าประเภทMEDITATION VISA เท่านั้น การเดินทางจากย่างกุ้งโดยซื้อตั๋วที่สถานีรถไฟสองมิงกลารถบัสบริษัทแซมเย่จ่วย บอกว่าไปพะเอ้า ตอยะ (รถสายย่างกุ้ง-มูโด่ง-ใจ์คะมี ออกจากองมิงกลาราว ๑ ทุ่ม ซึ่งจะผ่านหน้าหุ้มประตูพะเอ้า ตอยะ ราวตี ๕ ลงหน้าวัดได้ (พะเอ้า ตอยะ อยู่เลยตัวเมืองหมอละเหมียงมาทางใต้ราวสิบกว่านาที่โดยทางรถ) ถ้ารถสายย่างกุ้ง-หมอละเหมียง ต้องต่อ/เช่ารถอีก

www.paaukforestmonastery.org,
www.bhikkhurevatapaauk.com